

Szekeres Mária
Fényszilánkok

A szó közelít
világom beburkol –
s kiterít

zöldek közt élek:
mennyei idill.

az Arc súlya
sejtelem:
szemembe rejtett
végtelen

felszívódnak perceim
fény horzsolja testem.
kérdőjelek...

testem áthatja
fény sugar
ki keres
tán még
megtalál

a ház még őriz:
árnyakkal s fénnel
lakott.

útra készülök:
nem maradhatok.

...míg belétek zsugorodom

szép vagyok mint egy árnyék
egyedül átsüt a Nap
egyedül virágzok Benned
míg a tenger sziklához csapja
színeimet.
egyedül szép vagyok mint egy árnyék
követlek benneteket
– végtelen a tengered Uram? –
cseppekre szóródom szikláitokon
egyedül szép vagyok mint egy árnyék
– tekintetemben hullámzok Uram. –
követlek benneteket szeretteim
míg belétek zsugorodom.

Kérés

Elcsendesül minden.
 A csend figyel.
 Kérdezlek, Uram,
 emberekhez közel.
 Szétesőn vágyom
 szavad, míg jönnek,
 jönnek szavak
 mélységeimből
 és kérdésekkel
 kutatlak.
 Fölöttem feszül az ég:
 tűzdelve sürgető jelek.
 Mit adsz nekem, Uram,
 hogyan kövesselek?
 Félelmeimmel most,
 újra megérintelek:
 csak egyből ágazik mind:
 ó, jaj, el ne veszítselek!

Már semmitől nem félek

Egy angyal ül az asztalomnál.
 Néz rám áttetszőn.
 Én teszem a dolgom és nem figyelem.
 Megszokott bútordarabok,
 a rádió most a társam és gondolatok.
 Kapaszkodom a valóságba.
 Egy angyal ül az asztalomnál.
 Valósabb talán?
 Tekintete nem szemrehányó.
 Csak néz, és a falak tömören
 ellebegnek míg lassan távozó
 alakja felszívódik.
 Itt ült talán?
 Szívemen pecsétje – üzenet.
 Már semmitől nem félek.